WOMEN C(A)REATE

It is challenging to be a woman in a transitional society. This is true of Iran, where the modernization of political structures, economies, and social values is at odds with tradition.[1] Here, as in many places, women must endure dominant and repressive standards of beauty, sexuality, gender roles, and limited social acceptance in hopes that collective consciousness will come to terms with changing global norms. While the difficulty of being a woman in Iran is well recognized, issues of social acceptance are particularly complex and dire for women who have recovered from addiction.

Women who use drugs endure greater stigma and receive far less social support than their male counterparts; they also frequently suffer from domestic abuse, poverty, and prejudice, in addition to physical and mental health issues. Many struggle to express emotion, make meaningful connections with other people, and partake in normal day-to-day activities. Despite all these struggles, familial and societal attitudes towards women with histories

Homa Delvaray, *Neither Up Nor Down* (workshop documentation), 2020, Digital image, Dimensions variable

of addiction rarely change, even when they have stopped using. Stranded without adequate emotional, social, and economic support, many of these women face low self-esteem, social isolation, depression, and potential relapse.

WOMEN C(A)REATE is an exhibition of three newly-commissioned textile-based installations made by Iranian women artists in collaboration with women in recovery from addiction and domestic abuse. A fourth artwork in the exhibition is generated from an artist-led collaboration that brings together these recovered women and the general public for a two-day workshop aimed at fostering important discussions on issues of women's empowerment.

Textile art, the dominant medium of the exhibition, has deep roots in Iranian culture: taking form in carpet design, embroidery, needlepoint, and sewing. Throughout history, textile art has long been excluded from the realm of "fine" art, and has been relegated instead as "women's work" or "craft." The 1970s marks a critical turning point for the medium in which artist activists and feminist artists such as Judy Chicago and Miriam Schapiro pushed boundaries and challenged the traditional definitions of art. Today, movements like Craftivism explore the possibilities of needlework as a form of gentle protest. This is seen in the pink hand-knit feline-eared hats that made headlines in the global women's marches of 2017, and the Chilean *Hombres Tejedores*, the "knitting men" who challenge patriarchal norms by performing their needlework in public while wearing suits and ties. In the spirit of these diverse and overlapping histories, *WOMEN C(A)REATE* brings together works which employ or are inspired by textile-based arts, social practice, and art therapy, all in an effort to give visibility, empathy, and voice to one of Iran's most vulnerable populations.

Homa Delvaray is a visual artist and graphic designer based in Tehran whose sculptural installation *Neither Up Nor Down* consists of a cylinder hanging from the ceiling and a square surface positioned underneath it. The textile sculpture is covered by fabric emblazoned with poems from ancient Iranian Sufi poets, accompanied by a patchwork of colorful floral and embroidered fabrics, which are hand- and machine-sewn by a group of recovered women. The artist has selected poems which include frequent use of the words "up" and "down" as a way to explore dualities that inform the relationships between oneself and society, such as body and mind, progress and decline, and life and death. They also reflect the continuous "ups and downs" that can be found throughout the history of Iran. The poem's lines are broken and rearranged, creating a fragmented narrative that is constantly changing its course; sometimes it becomes a voice in the reader's head, and other times a sermon from the unseen world. The installation draws the viewer's eyes up and down, and encourages a constant repositioning, which ultimately results in a feeling of suspension.

Maryam Palizgir is an Iranian visual artist and educator based in the United States. Her piece, *Intimacy to Vulnerability* is a performance installation inspired by the physical and emotional pain experienced by women with histories of struggle. Throughout the performance, participants drive nails into a wooden surface attached to a wooden frame that is covered with sheer spandex fabric. The piece is symbolic of participants' experiences with needles and their consequences, inviting viewers to explore the complex contemporary identities of women in addiction recovery. In pairing soft, delicate, flexible, and seemingly feminine materials of sheer fabric, with rough, sharp, unfinished, and seemingly masculine materials of wood and metal, the project also explores common misconceptions about gender and drug

Maryam Palizgir, *Intimacy to Vulnerability* (performance documentation), 2020, Digital image, Dimensions variable

Hoda Zarbaf, *Anti-home*, 2020, Installation, Dimensions Variable (detail)

addiction. The collective performance provides its participants with powerful metaphors through which to address their pasts and take control of their lives with tools of creative expression. An edited video of the performance is an integrated part of the art work.

Hoda Zarbaf is multidisciplinary artist based in Tehran, whose installation *Anti-home* explores the relationship between nostalgia and social isolation. Persistent reflections about former homes, relationships, status, and accomplishments are all symptoms of nostalgia. Returning to her home country of Iran after a decade of residing in North America and following a relationship breakup, the artist was forced to move into a new rental apartment. Throughout this process, Zarbaf obsessively wondered whether she would be able to create a new home, and how would she fill in the blanks between remembering and forgetting, continuity and rupture, or sameness and difference.

To materialize this complicated process of renewal, Zarbaf's installation manipulates a linear understanding of time wherein the past is forever gone and the future entirely unpredictable. The installation mimics a residential home, in which a TV set plays a video of Zarbaf exploring of her apartment. Screen-shots from the video are found elsewhere in the installation, printed on fabrics that are sewn by recovered women into curtains, cushions, and a kimono—soft forms which call into question their own ability to provide comfort. A blurred video still of a chandelier viewed from below hangs framed, flat against the high ceilings of the exhibition site. An image of the artist's sofa is printed on cushions that are placed on the couch in the installation, a displacement repeated in undone bed linens and the half-closed shower curtains. An oversized hanging jacket is sewn from fabric printed with the image of a closet—another image still from the artist's video. The artist's silhouette in the video is masked and blanked, but she reappears projected in a dark corner of the installation, giving a visual representation to the challenge of grappling with a loss of the familiar (a complicated past) and unknown potentials (future).

Negar Farajiani is a visual artist and independent curator based in Tehran whose socially-engaged work, *Triptych* is an installation created through collaborative efforts from women in recovery and the general public. The participants work together towards a common goal, to raise awareness and provoke productive conversations around the social status of women, and find new modes of affinity and understanding through a creative exercise. As a creative prompt for all participants, Farajiani reads well-known stories and poems from Iranian literature. The stories examine social dilemmas stemming from traditional values and cultural norms pertaining to gender, initiating a collective conversation and encouraging participants to

Negar Farajiani, *Triptych* (workshop documentation), 2020, Digital image, Dimensions Variable (detail)

share their own perspectives and experiences as they relate to the stories. Farajiani visualizes their conversations and selected poems by applying embroidery and patchwork to different shapes and patterns of fabric, which the participants will later sew together as three curtains based on the artist's guidance. The resulting work will be auctioned off during the exhibition, with proceeds going to Iranian NGOs and associations dedicated to issues of women's empowerment and education.

As Tom Finkelpearl outlines in his book *What We Made: Conversations on Art and Social Cooperation*, social practice is "art that is socially engaged, where the social interaction is at some level the art."[2] *WOMEN C(A)REATE* is an assemblage of possibilities reflecting the coexistence of diverse identities and experiences in a dynamic and diverse society. It presents works which employ social practice and alternative forms of art therapy to provide recovered women with creative healing opportunities, a sense of purpose, and accomplishment. The motivating factor propelling the exhibition is a collective effort towards female empowerment. By encouraging social inclusion of recovered women, and providing opportunities for them to take an active part in the public sphere, *WOMEN C(A)REATE* acts as a tool for collective empowerment, action, expression, and negotiation.

Anahita Rezaallah and Elnaz Tehrani
apexart Open Call Exhibition
© apexart 2020

References:
1. I.A. Reed and J. Adams, "Culture in the transitions to modernity: seven pillars of a new research agenda," Theory and Society, 40 (2011), Accessed 4 January 2020, https://link.springer.com/article/10.1007/s11186-011-9140-x.
2. Tom Finkelpearl, *What We Made: Conversations on Art and Social Cooperation* (Durham: Duke University Press, 2013).

Venue: **Azadi Innovation Factory No 31, Azmoon Nia St (Bimeh Metro Stop) Lashkari Expressway, Azadi Square, Tehran, Iran**

Open Hours: **Saturday - Thursday, 10:30 - 17:30**

WOMEN C(A)REATE

زن بودن و تجربه ی زنانگی در جوامع در حال گذار چالش برانگیز است. این مسئله در مورد ایران که در آن نوین سازی ساختار سیاسی، اقتصادی و ارزش های اجتماعی در تقابل با سنت ها هستند نیز صادق است.

در ایران همانند بسیاری نقاط جهان، زنان ناچار به بردبادی در برابر تعاریف و معیارهای سختگیرانه و چیره ی جامعه از استانداردهای زیبایی، جنسیت، نقش ها و مشاغل پذیرفته شده برای زنان و محدودیت های پذیرش اجتماعی با امید به تغییر و تطبیق روزافزون آکاهی جمعی با هنجارهای جهانی هستند. در حالی که دشواری های پیش روی زنان در ایران به خوبی روشن است، موضوع پذیرش اجتماعی به ویژه برای زنان .بهبود یافته از اعتیاد بسیار پیچیده و چالش برانگیز است.

زنان بهبود یافته علاوه بر مشکلات سلامت روحی و جسمی عموما با خشونت های خانگی، فقر و تعصب نیز دست به گریبان هستند. بسیاری از آنان از ابراز احساساتشان، برقراری ارتباطات معنا دار با دیگران و انجام فعالیت های عادی و روزمره ناتوانند. با وجود همه ی این مشکلات، نگرش های منفی خانوادگی و اجتماعی نسبت به زنان با سابقه اعتیاد به ندرت تغییر می یابد حتی پس از ترک اعتیاد و بهبودی. رها شده و بدون حمایت عاطفی، اجتماعی و اقتصادی کافی، بسیاری از این زنان با کمبود اعتماد به نفس، انزوای اجتماعی، افسردگی و بازگشت به مصرف رو به رو هستند.

WOMEN C(A)REATE یک نمایشگاه گروهی متشکل از سه چیدمان هنری تکستایل (پارچه) محور از هنرمندان زن ایرانی است که با همکاری زنان آسیب دیده ی اجتماعی ساخته شده اند. چهارمین اثر نمایشگاه که در طی یک ورک شاپ دو روزه در طول دوره ی برگزاری نمایشگاه با هدایت هنرمند و با گردهم آوردن زنان آسیب دیده ی اجتماعی و عموم مردم و با هدف ایجاد گفت و گو های سازنده ساخته و به نمایش در خواهد آمد .

تکستایل آرت که مدیوم غالب نمایشگاه نیز هست، ریشه ی عمیقی در فرهنگ ایرانی دارد که به صورت طراحی فرش و فرش بافی، سوزن دوزی، گلدوزی و سایر دوخت های سنتی ایرانی نمایان است. در طول تاریخ، تکستایل آرت مدت ها از قلمرو هنرهای زیبا مستثنی شده و در عوض از آن به عنوان کار زنان و صنایع دستی یاد می شد.

دهه ی هفتاد میلادی نقطه عطفی برای تکستایل آرت بود که در آن هنرمندان زن کنشگر و فمینیستی مانند جودی شیکاگو و میریام شاپیرو مرزها را از میان برداشتند و تعاریف سنتی هنر را به چالش کشیدند. امروزه جنبش هایی مانند کرفتیویسم از دوخت و دوز و سوزن دوزی به عنوانی ابزاری برای کنشگری و اعتراضات اجتماعی ملایم بهره می جوید. از نمونه های آشکار آن می توان به کلاه های قلاب بافی شده ی صورتی با گوش های گربه ای برای راهپیمایی های دفاع از حقوق زنان در سراسر دنیا در سال ۲۰۱۷ اشاره کرد که مورد توجه بسیار رسانه های عمومی قرار گرفت. نمونه ی دیگر آن گروه شیلیایی مردان بافنده است که متشکل از مردان کت و شلوار پوشی است که در فضاهای عمومی و در ملاعام بافتنی می بافند تا هنجارهای جامعه مردسالار را به چالش بکشند. در راستای این تنوعات و شباهت های پیشینه ای در تکستایل آرت، نمایشگاه آثاری را شامل می شود که در برگیرنده و یا الهام یافته از تکستایل آرت، هنر اجتماعی وروش های نوین هنردرمانی هستند در راستای تلاشی جمعی برای همدلی، آشکار سازی و رساندن صدای یکی از آسیب پذیرترین لایه های اجتماع به جامعه ی ایرانی.

چیدمان «نَه به بالا نَه به پَستم» اثر هما دلورای هنرمند تجسمی و طراح گرافیک، سعی دارد با به کارگیری توأمانِ دو واژهی «پَست» و «بالا»، تقابل های دوگانه ی برخاسته از حیاتِ جمعی ایرانیان را منعکس کند و به بازنمایی ساحتهای دوپاره ی متعارضی چون جسم و ذهن، حواس و آگاهی، جبر و اراده، ترقی و زوال بپردازد، که ما ایرانیان در امتداد و گیرودار فرازوفرودِ تاریخ و تمدنِ سرزمینمان در آن فرو افتاده و تا به امروز در تسلسلِ بیاماناَش سرگردانایم.

اشعاری از شعر کهن فارسی، که بسامدِ دو واژه ی پَست و بالا در آنها بیشتر است انتخاب و بر روی پارچه چاپ شده و در جوار ستونهایی پارچه ای دوخته شده اند و در دو فرم دایره که بر روی سقف نصب میشود و مربع در راستای عمود و در زیر .دایره بر روی زمین قرارمیگیرد، ارایه شده اند.
این تقابلهای دوگانه بنادارند در یک بازی رفت و برگشتِ مکررِ سر و حرکتِ توأمان بالا و پایین چشم، مخاطب را به بازیَ بگیرند؛ ساختاری پیچدرپیچ، چند تکه و متعارض -چه به لحاظ فرمی و چه معنایی- بسانِ تار و پود، چنان درهم تنیده و فراروی مخاطب است، که او ناگزیر است با چرخشهای فیزیکی و ذهنی پیاپی، پیوسته از موقعیتی قطع و به موقعیت دیگری پرتاب شود. او همچون نظاره گری بلاتکلیف و سردرگم از آمد و شد میان این دو قطب و معلق بین زمین و آسمان، در وادی سرسام آوری گرفتارخواهد آمد.

مریم پالیزگیر هنرمند تجسمی ایرانی و استاد دانشگاه، ساکن آمریکا است. چیدمان-پرفورمنس او با عنوان «شناخت در برابر آسیب پذیری»، الهام گرفته از درد جسمی و روحی ست که زنان با سابقه آسیب های اجتماعی تجربه می کنند. در طول پرفورمنس شرکت کنندگان که زنان بهبود یافته هستند، میخ هایی با اندازه های گونان را به یک صفحه ی چوبی که از پشت به یک قاب پوشیده شده با پارچه ای ظریف متصل است می کوبند. این اثر نمادی از تجربیات و خاطرات شرکت کنندگان از آسیب های توامان جسمی پوست بدن با سوزن و پیامدهای روحی ناشی از آن است و بینندگان/ مخاطبین را به کشف هویت پیچیده و چندگانه ی این زنان دعوت می دارد. با کنارهم قرار دادن هم زمان متریال نرم، ظریف، انعطاف پذیر و به ظاهر زنانه ی پارچه با مواد خشن، تیز، ناتمام و به ظاهر مردانه ای چون چوب و فلز، این چیدمان به کاوش در عقاید نادرست رایج درباره ی جنسیت و اعتیاد به مواد مخدر می پردازد. هنرمند برآن است تا از تلفیق اثر با پرفورمنس و همچنین بازاندیشی به خاطرات گذشته انگیزه ای برای شرکت کنندگان فراهم آورد تا با ابراز خلاقانه بار دیگر زندگی پر از امید را از سر بگیرند. ویدیو پرفورمنس، بخشی از اثر و تکمیل کننده مفهومی آن به شمار می آید.

هدا زرباف پس از کمابیش دو دهه زیست بین ایران و آمریکای شمالی، اکنون در تهران زندگی می کند. او در چیدمان حاضر تحت عنوان آنتی هوم انسان کنونی به مثابه مهاجری پیوسته در مراجعه را در ارتباط با نوستالژیا و انزوا می کاود. زرباف پس از آخرین بازگشتش به کشور خانه و تجربه فروپاشی یک رابطه عاطفی، به مطالعه تجربی/بصری تعاریفی همچون جدایي، بی خوابی، سکون، تعلیق و پریشانی می پردازد. چیدمان تلاش او برای تحقق بخشیدن به روند پیچیده ی بازآفرینی مفهوم «خانه» است.

هنرمند برای درک جایگاه کنونی اش، به دستکاری سیر خطی زمان که در آن گذشته به پایان رسیده و آینده سراسر غیرقابل پیش بینی ست می پردازد.آنتی هوم فضای خانه را با گردهم آوری اشیایی مشابه محل زندگی هدا زرباف، باز آفرینی می کند: موقعیتی که ساخته می شود خانه نیست، بلکه واهه ایست میان مفهوم خانه و مکان زیستی.

در مرکز چیدمان، ویدیویی از دو سکانس پیاپی که در آپارتمان او با دوربین موبایل فیلمبرداری شده در تلویزیونی قدیمی با زیرنویس متن موزیک «متاسفم» از التون جان نمایش داده می شود. شات هایی جداشده از این ویدیو او را در موقعیت های مختلف (نشسته بر فرش، در حمام، روی تخت و...) نشان می دهد. این تصاویر روی پرده، کوسن و آستر لباس چاپ و دوخته شده اند و روی وسایل خانه بازنمایی شده می نشینند؛ اشیائی نرم و سخت که توانایی های خود را در فراهم آوردن آسایش به چالش می کشند.

فیگور هنرمند که در ویدیو پوشانیده و سیاه شده است در گوشه ای دیگر از چیدمان به واسطه پروژکتور نمایانده و این بار با متن آهنگ «عشق کوری ست» همراه می شود.

اثر نگار فرجیانی، هنرمند و کیوریتور مستقل، در ادامه ی تجربیات او در زمره ی هنر اجتماعی قرار دارد، چیدمانی با عنوان «سه پرده» که از طریق همکاری مشترک میان زنان آسیب دیده ی اجتماعی و عموم مردم ساخته می شود. شرکت کنندگان با یکدیگر در راستای رسیدن به هدفی مشترک می کوشند. با هدف برانگیختن گفت و گو و راهی نو برای پیوستگی، تفاهم و توافق از طریق تمرین و ابراز خلاقانه. برای برانگیختن حس خلاقیت در شرکت کنندگان، فرجیانی داستان ها و اشعاری مشهور از ادبیات ایران را انتخاب کرده که همراه با شرکت کنندگان بخش هایی از آن ها را می خوانند. این داستان ها که گاهی معضلات اجتماعی ناشی از ارزش های سنتی و هنجارهای فرهنگی مربوط به جنسیت را بررسی می کنند از آن رو انتخاب شده اند که آغازگر گفت و گوی جمعی باشند و شرکت کنندگان را به اشتراک گذاشتن دیدگاه ها و تجربیات خود ترغیب نمایند. فرجیانی حاصل این گفت و گوها را با کنار هم قرار دادن جملاتی از تجربیات زنان آسیب دیده در کنار چند شعر مرتبط با این جملات که از پیش انتخاب کرده با کمک شرکت کنندگان روی سه قطعه پرده با اشکال و طرح های گوناگون با متد مختلفی چون تکه دوزی و چاپ، تصویر سازی کرده و می دوزند. یکی از سه پرده (قطعه) که از حاصل این همکاری شکل گرفته در طول نمایشگاه به فروش گذاشته خواهد شد و تمامی درآمد حاصل از آن به سازمان های غیر دولتی و انجمن های ایرانی که در راستای توانمندسازی و آموزش زنان می کوشند، اختصاص خواهد یافت.

آن گونه که تام فینکلپرل در کتاب خود «آن چه ما ساخته ایم: گفت و گوهایی پیرامون هنر و همکاری اجتماعی» عنوان می کند، هنر اجتماعی «هنری است که به فعالیت اجتماعی بپردازد، جایی که تعامل اجتماعی در سطح هنر است.» WOMEN C(A)REATE مجموعه ای از ممکن هاست که نشانگر همزیستی مسالمت آمیز هویت ها و تجربیات گوناگون و متنوع در جامعه ای پویاست. آثار به نمایش درآمده، هنر اجتماعی و روش های نوین و جایگزین هنردرمانی را به کار می گیرند تا برای زنان در آسیب دیده ی اجتماعی فرصت بهبود خلاقانه، دنبال کردن هدف و رسیدن به دستاورد را فراهم آورند. عامل محرک و پیش برنده ی این نمایشگاه، تلاشی جمعی در جهت توانمندسازی زنان است. با تشویق جامعه به پذیرش اجتماعی و همدلی و فراهم آوردن فرصت هایی برای حضور فعال در عرصه عمومی ، نمایشگاه ابزاری است برای توانمندسازی جمعی، کنش، ابراز و مذاکره.

آناهیتا رضااله و الناز طهرانی
نمایشگاه برگزیده ی فراخوان عمومی apexart
© apexart 2020

مکان برگزاری: کارخانه نوآوری
تهران، میدان آزادی - بزرگراه شهید لشکری، جنب ایستگاه مترو بیمه، نبش خیابان شهید آزمون نیا، پلاک ۳۱

ساعات بازدید: شنبه تا پنج شنبه، ۱۰:۳۰ الی ۱۷:۳۰

Hoda Zarbaf, *Anti-home (workshop documentation)*, 2020, Digital image, Dimensions Variable (detail)

apexart
291 church street new york, ny 10013
t: 212.431.5270
info@apexart.org www.apexart.org

apexart is a 501(c)(3), not-for-profit organization and does not engage in sales or sales-related activities.
apexart is a registered trademark.

apexart's program supporters past and present include the Milton and Sally Avery Arts Foundation, the Buhl Foundation, Bloomberg Philanthropies, Spencer Brownstone, the Kenneth A. Cowin Foundation, Epstein Teicher Philanthropies, The Greenwich Collection Ltd., William Talbott Hillman Foundation/Affirmation Arts Fund, the Fifth Floor Foundation, The Puffin Foundation, the Trust for Mutual Understanding, The Andy Warhol Foundation for the Visual Arts, and public funds from the New York City Department of Cultural Affairs in partnership with the City Council and the New York State Council on the Arts with the support of Governor Andrew M. Cuomo and the New York State Legislature.

You can support what we do at apexart.org/support.php

apexart © 2020
ISBN: 978-1-946416-29-2

cover image: **Homa Delvaray**, *Neither Up Nor Down* (workshop documentation), 2020, Digital image, Dimensions variable

WOMEN C(A)REATE

curated by
Elnaz Tehrani and Anahita Rezaallah

February 15 - March 13, 2020

Homa Delvaray
Negar Farajiani
Maryam Palizgir
Hoda Zarbaf

apexart - Tehran